

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 30. ledna 2014 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků v senátu složeném z předsedy Jana Filipa a soudců Vladimíra Kůrky a Jana Musila (soudce zpravodaje) ve věci ústavní stížnosti **Tomáše Peciny**, bytem Slezská 56, 120 00 Praha 2, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. srpna 2012 č. j. 7 Ans 7/2012-43 a proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. února 2012 č. j. 29 A 4/2011-129, za účasti **Nejvyššího správního soudu** a **Krajského soudu v Brně**, jako účastníků řízení, **t a k t o:**

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

V ústavní stížnosti stěžovatel navrhuje zrušit v záhlaví usnesení označená soudní rozhodnutí pro údajné porušení jeho práva na přístup k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Po rekapitulaci průběhu a výsledku řízení před Krajským soudem v Brně a Nejvyšším správním soudem stěžovatel zdůrazňuje, že předmětná ústavní stížnost zejména směřuje proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012 č. j. 29 A 4/2011-129, jímž byla odmítnuta jeho „žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného Nejvyššího soudu ČR, spočívající v nevyřízení jeho žádosti o informace ze dne 1. 12. 2010 i ve zbývajícím rozsahu“.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nepřipustnosti žaloby pro nevyčerpání všech opravných prostředků stanovených zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), k ochraně stěžovatele proti nečinnosti správního orgánu. Podle mínění stěžovatele je stížnost podle ustanovení § 16a odst. 10 InfZ nepřipustná, neboť neexistuje nadřízený orgán, který by byl příslušný k jejímu projednání. Odmítnutím jeho žaloby tak prý došlo k porušení jeho práva na přístup k soudu, protože názor Nejvyššího správního soudu, že by o stížnosti na postup předsedkyně Nejvyššího soudu mohla rozhodovat ona sama, je „nepředvídatelný, vykazující znaky šikany a svévole“.

Stěžovatel odkazuje na závěry uvedené v nálezech Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 517/10 a ze dne 8. 11. 2011 sp. zn. IV. ÚS 1642/11.

II.

Z připojených listin se zjišťuje, že Krajský soud v Brně v pořadí druhým rozhodnutím v předmětné věci ze dne 23. 2. 2012 č. j. 29 A 4/2011 - 129 žalobu stěžovatele na ochranu proti nečinnosti správního orgánu – Nejvyššího soudu ČR (po změně žalobních tvrzení proti nečinnosti předsedkyně Nejvyššího soudu) odmítl jako nepřipustnou pro nevyčerpání opravných prostředků [§ 46 odst. 1 písm. d) ve vztahu k § 68 písm. a) s. ř. s.].

Krajský soud nejprve zkoumal, zda jsou v předmětné věci splněny podmínky pro projednání žaloby. Vázán právním názorem, vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, krajský soud dospěl k negativnímu závěru a uvedl, že v projednávané věci nebyl ze strany stěžovatele využit opravný prostředek – stížnost ve smyslu § 16a odst. 10 ve spojení s odst. 1 písm. c) InfZ. Krajský soud konstatoval, že v předmětné věci předsedkyně Nejvyššího soudu jako nadřízený orgán žadateli požadované informace poskytla, byť tyto informace nebyly úplné. O zbytku žádosti nevydala negativní rozhodnutí o odmítnutí žádosti, čímž se nadřízený orgán stal nečinným. Proti nečinnosti nadřízeného orgánu měl stěžovatel brojit stížností proti nečinnosti a teprve poté případně podat i správní žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Kasační stížnost stěžovatele proti usnesení krajského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2012 č. j. 7 Ans 7/2012-4 zamítl podle ust. § 110 odst. 1 věty druhé jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí pouze z hlediska jedné přípustné kasační stížností uplatněné námitky, tj. údajné nezákonnosti odmítnutí žaloby z důvodu nesprávného označení subjektu, vůči němuž se stěžovatel dožadoval ochrany a dospěl k závěru, že tato námitka je nedůvodná, neboť nebyla krajským soudem v napadeném rozhodnutí jako důvod odmítnutí žaloby uvedena.

III.

Ústavní soud po zvážení námitek stěžovatele a obsahu napadených rozhodnutí z hlediska kompetencí daných mu Ústavou ČR dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud opakovaně judikuje, že není vrcholem soustavy obecných soudů (čl. 81 a čl. 91 Ústavy) a tudíž není ani řádnou další odvolací instancí, a proto není v zásadě oprávněn zasahovat bez dalšího do rozhodování těchto soudů. Tato zásada je prolomena

pouze tehdy, pokud by obecné soudy na úkor stěžovatele vykročily z mezí daných rámcem ochrany ústavně zaručených základních práv či svobod [čl. 83, čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“)].

Takové pochybení ze strany ve věci rozhodujících soudů, které by svým rozsahem a závažností dosáhlo úrovně porušení ústavně chráněných práv stěžovatele, Ústavní soud v projednávané věci nezjistil.

Z námitek uvedených v ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel jen polemizuje se závěry, které vyvodily ve věci rozhodující soudy, zejména pak se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, obsaženým v jeho zrušujícím rozhodnutí. Od Ústavního soudu se stěžovatel domáhá přehodnocení právních názorů podrobně rozvedených v napadených rozhodnutích způsobem, který by měl nasvědčovat opodstatněnosti jeho názoru, přičemž jeho argumentace nepřekročila rámec tzv. podústavního práva. Ve věci rozhodující soudy se námitkami vznesenými stěžovatelem podrobně zabývaly a svá rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnily, přičemž rozvedly, jakými úvahami se při svém rozhodování řídily a podle kterých zákonných ustanovení postupovaly. Ústavní soud považuje odůvodnění napadených rozhodnutí za ústavně konformní a nemá důvod učiněné závěry jakkoli zpochybňovat. Ve výkladu aplikovaných právních předpisů přitom neshledal Ústavní soud žádný náznak svévole, takže ani z tohoto pohledu není možno ústavní stížnost shledat důvodnou. Proto lze bez dalšího odkázat na podrobná odůvodnění napadených rozhodnutí.

K otázce výkladu a aplikace předpisů tzv. podústavního práva Ústavní soud již ustáleně judikuje, že je lze hodnotit jako protiústavní, jestliže nepřipustně postihují některé ze základních práv a svobod, případně pomíjí možný výklad jiný, ústavně konformní, nebo jsou výrazem zjevného a neodůvodněného vybočení ze standardů výkladu, jež je v soudní praxi respektován, resp. jež odpovídá všeobecně akceptovanému (doktrinárnímu) chápání dotčených právních institutů (a představuje tím nepředvídatelnou interpretační libovůli), případně jsou v extrémním rozporu s požadavky věcně příslušného a rozumného vypořádání posuzovaného právního vztahu či v rozporu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti [srov. kupř. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471), dostupný na <http://nalus.usoud.cz>].

Z obecného pohledu je třeba si uvědomit, že rozsah práva na spravedlivý proces, jak vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), není možné vykládat jako garanci úspěchu v řízení.

Ze všech výše vyložených důvodů Ústavní soud ústavní stížnost odmítl podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

Jan Filip v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková